

forhandles, som det vil være i frisk Erindring endnu fra i Gaar, stod med to forskellige Standpunkter i den danske Befolkning og her i Rigsdagen, og vi kunde efter min Mening have valgt, hvilken af de Veje der stod til vor Raadighed, vi vilde, enten at skære Kronen ned eller føre den op i Pari, uden at det havde ført til nævneværdige Vanskeligheder for vort Folk. Men een Ting kunde vi ikke gøre uden at styrte Landet ud i Katastrofe, og det var at gaa begge Veje paa een Gang. Men det er det, den højtærede Statsminister, det er det, Regeringen har gjort. Den vandrer begge Veje paa samme Tid.

Vi kunde efter min Opfattelse udmærket — og derfor tog jeg det Standpunkt — den Gang have valgt at skære Kronen ned og lade Formueejerne og de fastlønnede hele Landet over betale Gildet. Det vilde, sagde man den Gang, paavirke Danmarks Kredit i Udlandet, det er muligt, men i hvert Fald, den anden Virkning havde det haft. Vi kunde ogsaa have valgt Pariteten, hvis vi saa havde skaaret ned paa alle Felter i samme Grad, Kronen var steget. Men det er netop det, Regeringen ikke har villet, og derfor sidder vi den Dag i Dag i det, som vi gør.

Naar jeg den Gang tog et Særstandpunkt sammen med fem andre Venstremænd, var det ud fra den Betragtning, at det nuværende Folketingsflertal vilde ikke og kunde ikke være med til at tage de af en Paripolitik nødvendige Konsekvenser. Det kunde de ikke af Hensyn til deres Vælgere; det var umuligt. Det viser sig jo ogsaa nu, at Regeringen ikke vil eller ikke kan det, fordi den har præsenteret den danske Befolkning Valutapolitikens Konsekvenser i Form af dette Forslag til Støtte for Erhvervene og Arbejdsløshedsforslagene. Det er jo langtfra tilstrækkeligt til, at den danske Befolkning kan overvinde Følgerne af den Paritetspolitik, der er ført.

Jeg har med megen Interesse læst Nationalbankens Beretning om, hvordan den for sit Vedkommende har overvundet Følgerne af Paritetspolitikken. Saa vidt jeg erindrer, skriver den, at den havde haft et Tab paa 8—9 Mill. Kr., og at den dermed er over de Konsekvenser, som Valutapolitikken kan have for den. Jeg vilde blot ønske, at det danske Erhvervsliv kunde afgive en Erklæring af samme Art, at nu var det kommet over Kronopolitikken og sluppet lige saa lempeligt fra den som den danske Nationalbank, der har administreret Valutaordningen. Men saaledes er det jo ikke, for det er en Kendsgerning, at det

danske Erhvervsliv i de to kommende Terminer i Virkeligheden vil staa overfor en Katastrofe.

Jeg ved nok, at den højtærede Statsminister for nylig, da han havde Brug for det, talte om, at det begyndte at lysne — han støttede sig formentlig da til en Artikel for nylig i „Børsen“, der er gengivet i andre Blade —, nu begynder det at lysne paa Verdensmarkedet, nu var der Tegn til Bedring i Verdenskonjunkturerne. Jeg ved ikke, hvor disse Tegn findes. I hvert Fald er det givet, at den største Kunde, dansk Industri har, Dag for Dag forarmes ved Konsekvenserne af den Erhvervs- og Valutapolitik, som Statsministeren har ført. Den Valutapolitik, Regeringen fører, fører Landet ud i en Katastrofe; derom er der ikke Tvivl.

Jeg har sagt til Statsministeren paa dette Møde i Bov — han vil erindre det —, at hvis det var alt, hvad Regeringen havde at sige til det danske Folk i Anledning af Kronestigningen, var Regeringen — Personerne ufortalt, det er ikke dem, det kommer an paa — i sit System en Ulykke for Landet. Det sagde jeg ogsaa her. Jeg betragter det som den største Ulykke, der er sket, at Danmark har ført en saadan Valutapolitik uden samtidig at tage Konsekvenserne deraf. Jeg forstaaer, at Regeringen i disse Dage, om jeg saa maa sige, stiller sin Politik paa Spidsen. I de to Terminer, der kommer, navnlig i Sommerterminen, vil det ikke være lysteligt at sidde med Ansvaret for Valutapolitikken, naar man ikke har taget de af den følgende Konsekvenser. Det bliver ikke saa morsomt. Jeg forstaaer nok, at de Herrer, om jeg saa maa sige, sover med Bukserne paa i denne Tid.

Nej, Statsministerens Lyssyn er der ikke noget som helst Holdepunkt for; saa længe Stillingen er den, at 150 000 Landbrugsbedrifter Dag for Dag giver Underskud, gaar det med rivende Fart tilbage for det danske Erhvervsliv. Og man kan tale nok saa meget om Konjunkturerne ude i Europa, de spiller i denne Forbindelse en meget ringe Rolle ved Siden af det danske Landbrug.

Ved hver Termin eller lidt efter plejer der fra Pengeinstitutterne at fremkomme Meddelelse om, at Terminen er forløbet godt. Det lyder jo rart beroligende, at de, naar de har faaet deres Renter, siger, at Terminen er forløbet godt, de vil nødig fremkalde Katastrofer eller Uro i Befolkningen. Men den Slags Meddelelser har omtrent samme Værdi som Høstberetningerne i Maj Maaned; de er fuldstændig værdi-